

que't lloguessis pera una mala cosa; á n'ella per-
que no't deya tota la veritat que devía divulgar-te.
Pero després quan la Marta boy ferida'n son amor
propí, t'escupía á la cara lo que ella, y jo y tothom,
creyem una vilosa teva, y tu Manelich, lo bon amich
meu, te redressavas ab l'energia del home digne, y
mostravas sense lloch á duptes que havías sigut
víctima de la bondat teva mateixa, oh, alashoras,
sense tu adonarten vaig petonejarte'n lo front hu-
mitejat per l'angoixa del teu penar, y vas arrencar-
me llágrimas de compadeixensa.

No t'ho afigurao lo que m'has fet patir. De las te-
vas penas me'n dolch y forsa. ¿Ploras encare Mane-
lich? Si ja'l tens mort al llop; ta grapa de ferro ha
posat terme á la maldat d'en Sebastiá. ¿No creus
ab l'amor de la Marta? ¡La Pobre! Estímala forsa,
amich meu, estímala que be s'ho mereix. No'n dup-
tis de la seva estimació: es per tu sols. No l'aban-
donis que are es teva y ben teva y ho será per sem-
pre.

¿Pero que fas aquí plorant? No't recordas que has
mort á un home? Qu'era un dolent, me dius. Y be,
aquí á la terra baixa, la justicia á n'als dolents tam-
bé 'ls compta per homes. A tu t'estranya. D' altres
cosas t'extranyerías si visquessis entre nosaltres.
No t'entretinguis. Fuig ab la Marta, y estimeuse y
sigueune ben felissos. Allá dalt, á las tevas terras
no hi gamba la gent dolenta y menys la mentida: hi
regna la lluminosa veritat, no la veritat escarrosse-
ra de la terra nostre, sino aquella idea per qui sus-
pirem los assedegats d'ideal, y que tu, Manelich, oh
bon y estimadíssim amich meu, com t'envejo, podrás
abeurarathi, sense trabas y á ton ple y cabal conten-
tament.

J. VIDAL Y JUMBERT.

Al eximi poeta l'Angel Guimerá

Las mussas vos cridan—al cim d'Helicón
vos aixecan juntas—en la llur cabanya
cançó tan divina—bell cant de Solón
que fa alçar la testa—de tot fill del món
envers tan hermosa—y florida montanya.

Son càntic de gloria—es càntic qu'inspira
que trist d'anyorança—alegra, somriu
y juntas el cantan—al só de la lira
qu'una d'ellas vibra—y ab sospirs vos mira
sospirs amorosos—qu'os volen al nitu.

Son encisadoras—aquellas miradas
de cobertas mussas—per fluissims vels;
el cor em fereixan—quan enamoradas
posan sobre un poeta—los seus ulls de fadas
mentres parpellejan—com airats estels.

Voldria tot el poble—qu'os fessin feliç
aquellas miradas—de Deua encisera
que sobre vos cauen—tan plenas d'encis
atravessán l'aire—desde'l Paradis
en los jorns alegres—de la Primavera.

Com home passàreu—el mondá Calvari
y ja conquistareu—al cim del Parnás
lo más de la Gloria—lo daurat Sacrari
dels genials poetas;—ja'n sou propietari,
ara no hi anéu Mestre—guardéus aquest más.

Per mes qu'allá os eridin—no hi pujeu encara
quedeus ab nosaltres—sereu nostre altar
quedeus ab la Patria—qu'es la vostre d'arc
y dels novells poetas—sereu vos el pare
que'ns dareu exemples—arrán de la llar.

F. M. C.

Maig 1909.

El teatre d'en Guimerá

En aquestos dias en que Catalunya dona al mon
un alt exemple de cultura, y glorificant a ne'n Guí-
merá, enlayrantlo en magnífich apoteosis per tot
un poble, pregona pero molt alt que es ella Mare-Pa-
tria, no serán inoportunes qualques observacions
qué cresteixen del teatre d'en Guimerá y l'isolan de
les orientacions seguidas per altres autors de la se-
va talla.

No vull aquí anotar les varies acepcions que'ls
amateurs donen á la paraule teatre, ni tampoch dis-
cutir com Quevara y l' comte de Schack, si l' seu fi
primordial es oprimir el vici triomfant y glorificar la